

КОВИНИ

На орбіті — новонароджений

Його ім'я «Розсінки». Рік народження — 1967. «Присвячується 50-річчю Радянської влади» — відтиснуто величезні літери на його титульній сторінці. Рукописний журнал — орган комітету комсомолу Власівського заводу залізобетонних конструкцій і виробів. Його автори — молоді робітники заводу.

Обережно перегортає сторінки першого номера редактор Людмила Ярошинська. «Мій завод» — буде постійною рубрикою журналу. А в першому номері вміщено статтю начальника відділу кадрів І. Г. Удова, в якій автор пише про перші кроки заводу, про його кращих людей. Цікавий матеріал друкується про минуле Кремгесу.

Добірка віршів заводських поетів вміщена під рубрикою «Наш конкурс».

У другому номері планується надрукувати сторінку «У нас в гостях «Райдуга» — про клуб любителів живопису, який працює в Будинку культури.

М. ЮРЧЕНКО.

м. Кремгес.

Зустріч з генералом

Тридцять п'ять років тому Сашко Петренко одягнув форму червоноармієць. І ось на зустрічі з одностороннім сивим генералом ділиться спогадами про своє буремне минуле. Згадав і першу комуну, членом якої був до служби в Армії.

— Ми, комунари, — говорив він, — берегли наш перший трактор і одень і вночі. Багато разів куркулі намагались знищити його, стріляли в охоронців. Та не змогли вони заподіяти шкоди ні комунарівцям, ні господарству комуні, бо трималися ми завжди разом і давали дружню відсіч. Довго в той вечір світилися вікна в сільському клубі.

Г. ФІЛАТОВ.

с. Ново Прага, Олександрійський район.

Реванш „Нептун“

Він випливає на величезній каравелі — справжній Нептун — на сцену новгородського Будинку культури. І відразу сцена перетворилася в поле битви.

Нептунів біці — команда веселх і винахідливих середньої школи № 1 — стріляли з усіх келібрів. Стріляли влучно і точно. А Нептун (Віктор Олійник), як капітан, від своєю каравелу вперено і відважно. Але влучними були і постріли та жарту учнів з ученицями механізації. Наступали хвилини, коли каравела мала от-от зашкваритись у хвилях жартів майбутніх механізаторів Діни Климченко, Люби Варницької, Олексія Недоступа та Марії Ємельянової.

Боротьба була напруженою. З перевагою на одне око перемогли нептунівці. Це був реванш за давню поразку.

Повпереду — фінал, в якому учні зустріли з медпрацівниками лікарні.

М. СИДОРЕНКО.

с. Новгородка.

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII.

№ 21 (721).

П'ЯТНИЦЯ, 17 ЛЮТОГО 1967 Р.

Ціна 2 коп.

ПРИХОДЬ, ВЕСНО!

ЗАМІСТЬ 10—21

Про них щодня йдуть розмови в Добровеличківському районному відділенні «Сільгосптехніки». На два перших місяці року ремонтникам було доручено полагодити 41 трактор. Минув січень, перша декада лютого, і молоді майстри заявили — Завдання виконано!

Серед кращих — слюсар по ремонту автодвигунів Михайло Декан та його напарник Петро Котриков. Комсомольцям треба було відремонтувати 10 двигунів. Вони вже полагодили 21.

Слюсарі Михайло Мілев, Валерій Мартовичський, Євген Трохимов сьогодні теж мають добрі успіхи: на 120—140 процентів виконують вони щодня свої виробничі завдання.

І. ГРИВА.

МАЙДАНЧИК ЗА ЛІСОСМУГОЮ

В польовому стані тракторної бригади — гамір. Механізатори, розчистивши майданчики від снігу, ставлять там рівними рядами причіпний інвентар. Ремонтники Іван Базиленко, Віктор Белінський та Дмитро Царелунга оглянули ще раз механізми. Разом з товаришами вони полагодили сівалки, зчепи, культиватори, борони. Ось-ось рапортуватимуть, що усі 26 тракторів готові до роботи.

Ремонтники, навівши порядок на польовому стані, прямують в будинок механізатора до телевізора.

В. ВАСИЛЬЧУК.

Колгосп імені Богдана Хмельницького Ульянівського району.

Ювілейному року — багатий урожай

Найважливішим питанням колгоспного виробництва була присвячена республіканська нарада працівників сільського господарства, яка відбувалася 14—15 лютого в Києві.

З доповіддю на нараді виступив член Політбюро ЦК КП України, перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР Н. Т. Кальченко.

Тепло зустрінутий присутніми, на нараді виступив член Політбюро ЦК

КПРС, перший секретар ЦК КП України товариш П. Ю. Шелест.

Нарада схвалила зобов'язання колгоспників і колгоспниць, робітників радгоспів і «Сільгосптехніки», спеціалістів і всіх трудівників сільського господарства Української РСР на 1967 рік.

Учасники наради прийняли вітальний лист Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу. (РАТАУ).

ДВОБІЙ

Вже надвечір у Дубівській колгоспній нологовій будинку привезли молодю породілля. Пологи були дуже важкими, вимагали втручання кваліфікованого лікаря. Була субота. Заметіль, яка вже мела кілька днів, відрізала всі шляхи не тільки до міста, а навіть до Верблзької дільничної лікарні. Лікар І. Д. Рашевський, який намагався добратися з Верблжки на лижах, не пробився. Не пройшли ні трактори, ні бульдозер.

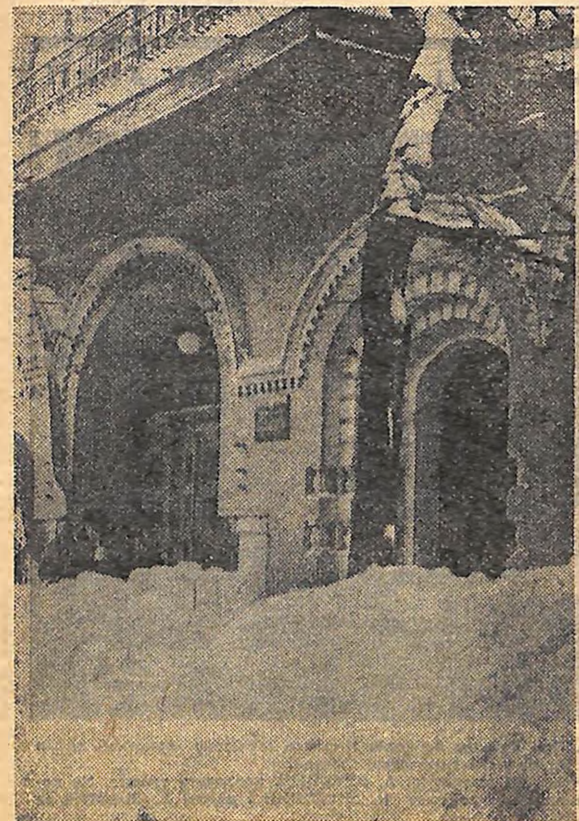
А в цей час в обласному центрі про життя молоді жінки турбувались десятки людей. Бригада з обласної лікарні в складі лікарів А. А. Ковальського, Е. С. Іонова, медсестер-комсомолок Олени Гончаренко й Людмили Гаврилук всю ніч провчалася на всюдиході. Але їм теж не пощастило.

Життю жінки загрожувала смерть. Тоді на допомогу лікарям прийшли авіатори Кіровоградського аеропорту (літаки санавіації проbratesя не могли). Вів літак Віталій Микитович Насипайко. Коли він прилетів разом з бригадою лікарів, жінка була вже непритомною. Термінові заходи: переливання великої кількості крові і плазми — повернули її до життя.

Ми зв'язались по телефону з червовим лікарем Новгородківської районної лікарні І. В. Колотило. Він повідомив, що здоров'я жінки покращалось.

К. ЮРКІН.

Кіровоград. Вулиця Леніна після заметелі. Людей ледь видно з-за кучугури.

Одеський військовий округ. На обличчі рядового Д. КАРИМОВА — усмішка. Йому є з чого радіти. Службу несе він дуже добре. Готуючись гідно зустріти 50-річчя Радянської влади, солдат узав підвищені соціалістичні зобов'язання. Фото М. РИЖАКА. (Фотозхроніка РАТАУ).

БУДНІ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:
ЗА НАШУ МОЛОДІСТЬ
Роль Леніна виконує інженер
„ЗІРКА“ ІДЕ ДО ЯЛТИ

ТЕПЛО СВІТЛОГО ДОМУ

СТАРШІ сюди заходять просто, як до рідного дому. А тим, кому щойно сповнилося вісімнадцять, якось трепетно, ніби бояться розхлюпати радість, що наповнила їх по вінця.

— Будь ласка, просимо, товариші, — як чемні господарі, кажуть чергові. Світла і затишна кімната агітпункту виборчої дільниці № 8 наповнюється тихим гомоном. Молодих виборців приваблюють свіжі газети і журнали, що акуратно розкладені на столах, плакати.

Ось молода робітниця заводу схилилася над текстом брошури «Конституція СРСР». Кожну з статей вона добре знає ще з шкільної партії, але тепер у них бачить інше, глибше значення.

А юнак зачитався «Розесником». Моз кадри з фільму, пропливає перед ним життя молоді капіталістичних країн. Безрадівне дитинство, тернисті шляхи до освіти, а потім — чорне крило безробіття...

Безперервну роботу агітпункту забезпечує правління клубу та чисельний актив.

Особливою популярністю серед молодих виборців користується університет культури. Тут можна послухати лекції музикознавців, філологів, художників.

Запам'ятались слухачам зустрічі з старим більшовиком т. Тершовим, який поділився спогадами про В. І. Леніна, революцію.

лись фільми про В. І. Леніна, XXIII з'їзд КПРС.

Завершуються цікаві вечори виступом заводської художньої самодіяльності. Ось на сцені Валентина Рогозна. Натхненно звучить вірш про молодість ХХ століття, що надійно приймає естафету з рук батьків. А потім — виступають вокальний ансамбль клубу імені Крючкова, танцювальні колективи.

В. ЗІНЧЕНКО, пропагандист. Завод «Червона зірка».

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАННЯ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей і районів за збільшення виробництва і продажу державі м'яса, молока та інших продуктів тваринництва в колгоспах і радгоспах у 1966 році.

Переможцем у змаганні визнана Черкаська область. Їй присуджено перехідний Червоний прапор Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України, з передачею його з Київської області, та видано грошову премію в розмірі 5 тисяч карбованців.

Відмічено хороші результати у збільшенні виробництва і продажу державі продуктів тваринництва колгоспів і радгоспів Дніпропетровської, Київської, Кіровоградської, Тернопільської, Хмельницької та Чернівецької областей.

Серед районів визнані переможцями Красногвардійський Кримської області, Сквирський Київської області та Заставнівський Чернівецької області. Їм присуджено перехідні Червоні прапори Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України і видано грошові премії — першу в сумі 4 тисячі, другу — 3 тисячі і третю — 2 тисячі карбованців.

Відзначено, що високі показники у збільшенні виробництва і заготівель продуктів тваринництва добились також 30 районів республіки.

(РАТАУ).

Пленум міському комсомолу

15 лютого відбувся пленум Кіровоградського міського ЛКСМ України.

З доповіддю «Про підсумки роботи грудневого Пленуму ЦК КПРС» виступив другий секретар міському КП України А. Д. Сухонов.

В обговоренні доповіді виступили перший секретар Кіровоградського міському ЛКСМУ А. Ніцой, секретар комсомольського комітету заводу «Червона зірка» П. Коверга, секретар комсомольської організації школи № 3 В. Харламова, секретар комсомольської організації швейної фабрики Т. Духобор та інші.

В обговореному питанні прийнято резолюцію.

БУДНІ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

Одеський військовий округ. На тактичних заняттях.

Фото М. РИЖАКА. [Фотозхроніка РАТАУ].

„ВІЗЬМІТЬ МЕНЕ ТЕХНІКОМ...“

ВІН не бігав зі своїми однолітками за село, не ходив з ними в далекі подорожі. Тяжка хвороба з раннього дитинства надовго прикувала його до ліжка. Навіть лікарі нічого втішного не обіцяли. Друга група інвалідності — такий був їх висновок.

А Валентин мріяв про зелену повінь полів, мріяв учитися.

І він здійснив свою заповітну мрію — як це не було важко ходити за два кілометри, але закінчив такі середню школу. Якось прочув Валентин, що у колгоспі погано йдуть справи з штучним осіменінням тварин.

— Візьміть мене техніком, — сказав у правліні. Сказав впевнено, переконливо. Так, що ні в кого не повернувся язик відмовляти його.

Дехто з сусідів, щоправда, переконував хлопця: мовляв, навіщо ці турботи, адже матеріально забезпечений добре. Та для комсомольця Валентина Заго-

роднього не було вибору між тихим життям і неспокоєм. Кожного дня його оточувало безліч турбот, за якими він забував про недугу.

І коли минулого року його нагородили медаллю «За трудову доблесть», всі щиро поздоровляли Валентина. Це заслужена нагорода. Вже зараз в колгоспі одержують по 98 телят від кожної сотні корів.

100 на 100 — такий рубіж комсомольця на ювілейний рік.

Л. ПОЛІЩУК.

Голованівський район,
колгосп імені Чкалова.

ЩОДНЯ я бачу біля Олександрівського райкому комсомолу юнаків і дівчат. Бачу, з якою цікавістю розглядають вони новенькі пурпурові книжечки, як обережно кладуть їх у кишені.

Пригадується історія, яку мені розповіли в селі Підлісному. Про долю комсомольського квитка № 8742769.

Одержала його в 1938 році семикласниця Настя Слизька. Берегла квиток як

найдорожчу реліквію. Після закінчення школи вона деякий час працювала в колгоспі, а потім влаштувалася на пошту. Про цю роботу Настя мріяла ще змалку. З яким задоволенням чергувала біля телефону, розносила людям телеграми, проводила передплату на газети та журнали. А заодно їй готувалася стати до технікуму зв'язу, щоб стати кваліфікованим спеціалістом.

Мріям не судилось збутись. Перебила війна. Смерчем пронісся фронт над Підлісним. Коли Настя на власні очі побачила

злочини, що їх творили фашисти, вона вирішила перейти лінію фронту і допомогати нашим бійцям громити ворога.

Зашивши у полу старенької свитини квиток, вона вирушила в небезпечну дорогу. Двічі намагалася перейти лінію фронту і двічі розчаровано поверталася додому.

Потім сільську молодь почали виганяти окупанти до Німеччини. Бачачи, що врятуватись уже не можна, Настя в печі батьківської хати замурувала квиток і дбайливо замазала те місце. Цього не бачив ніхто з рідних.

В 1945 році, після перемоги, Настя Слизька повернулася в рідне село. Це була вже не та весела рожевошока Настя, а лише тінь від неї. Тяжка хвороба виснажила дівчину. Навіть говорити було важко. І все ж, перемагаючи біль, вона встигла дещо розповісти з пережитого: про страхіття концентраційних таборів, про каторжну працю, про повенярня на чужині.

— Як ти могла все те витримати? — з сльозами болу і співчуття питали її рідні.

— На те була єдина причина, — загадково відповідала вона.

Через кілька днів Настя померла, так і не сказавши головного.

В 1958 році Слизькі перебудували стару хату. Серед цегли, що лишилась від печі, знайшли згорток, а в ньому — комсомольський квиток.

І знову перед очима матері спливає образ доньки, загадалися її останні слова: «Крізь всі трудні дороги війни мене вело до батьківської хати тепло землі рідної, мене кликав комсомольський квиток...»

В. ПРОЦЕНКО,
журналіст.

НАД КУЧУГУРАМИ сніговими — сяєво сонячного диску. Срібляється твоя сніговця. Ти йдеш своєю плинною і усміхашся до квіткового ранку, усміхашся своїй беззмірній молодості... Вони були різного віку. Їм було по шістнадцять і сорок, по двадцять і шістдесят. Вони йшли на смерть заради оцього сонячного ранку, заради твоєї молодості. Вони думали про тебе, ще ненароджену... Матеріалом, що публікується нижче, газета розпочинає рубрику «За нашу молодість», де розповідатиметься про тих, хто, не шкодуючи життя свого, боровся в роки війни з фашистською чумою. Схилимо голову перед образами дорогих людей...

ВКЛОНІТЬСЯ ЇМ...

НА СВІТ ранок новий благословився. Безрезневий вітрисько сердито стукотів пальцями в крайнє вікно Якіма Перетятка і десь лише на долині трохи спочивав. Потім знову набрався сил і знову несамоовито бігав по шибках.

Олена прислухалась. — Щось недобре котиться надворі. Земля геть розкисла. А як же ти, що пішли чи доберуться, Якіме!

Чоловік не промовив і слова, тільки ствердно кивнув головою.

...Він провів їх аж за Чермерпіль. Спустились в яр. Повноводий Буг вийшов із берегів. Яким першим підповз до верби. Шкарубками руками намацав весла.

— Візьміть, товаришу. Старший групи обійняв його по-синівськи:

— Спасибі, батьку! Велике тобі спасибі. Ми ще стрінемося...

Човен тихо ліг на хвилі. Коли вертався додому, то чув, як зататакав на тім боці кулемет.

— Поліцаї, мабуть. Боятся...

ТОДОСЦІ Цвік, прислухавшись поліцаїв, не спав. Її всю ніч мучили одні й ті ж думки: «Може, сказати? І то — зараз, не гаяти часу, бо потім буде пізно. На власні очі бачила трьох чоловіків, що кралися городами до Перетятків».

І знову: «Ні, ні, треба йти, бо коли не ми — їх, то вони — нас...»

Німець вислухав Тодоску, щось сказав черговому. В дверях з'явилися сільські поліцаї.

— Негайно оточіть будинок Якіма Перетятка... За старшого піде Василь Кушнір, — наказав німець через перекладача.

— Буде зроблено, — гаркнули ті.

Зразу ж осіддали коней і галопом помчали до старенької хати, що сховалася край Сабатинівки.

Коваль, — певно, найсміливіший — тільки мав зайти до сніней, як пролунала автоматна черга.

Наліжани поліцаї розбіглись, хто куди. Зате не розгубились партизани. Вони мерщій сіли на коней і зникли в напрямку Жажичка...

РАДІСНОЮ вийшла Олена Федорівна від Наталки Бондар. В руках у неї три вузлики: сало, хліб, крупа. «Нехай поласують мої беззусі вояки».

Вона не йде — летить.

«Перетятко Яким, його дружина Олена і Когут Микита збирали для партизанів потрібні їм відомості, забезпечували їх білизною і харчами, перховували народних месників».

Запис в історії села Сабатинівки

Озирнулась — поліцаї на вороному. «Хтось видав», — майнуло в голові. Поліцаї наздогнав Олену Федорівну.

— До партизанів спішиш! — крикнув.

— Ви, певно, жартуєте, — саркастично усміхалась Олена Перетятка. І вже хотіла йти далі, як поліцаї заступив конем дорогу.

— Не послідай, із той світ ніколи не пізно. Скажи правду, скількох переховуєш!

— Дякую. Але про кого це? Про яких партизанів? Нічого не розумію. У нас нікого не було. Це хтось так, зі злості наговорив.

— Не прикидайся дуренькою, — вже верещав Мишоловка. Ти в мене заговориш. Ти скажеш...

Потім він підбіг до Олени, вп'явся руками в коси, став виривати їх. Якіби він

Яким і Олена Перетятки.

Кат скочив з коня і, скільки було сил, вдарив жінку. Вона так і випросталася на дорозі, випустила вузлики.

А другою вулицею гнали Якіма. Закривавлене обличчя чоловіка, зав'язані назад руки.

Цілу добу глумилися над Оленою і Якимом поліцаї, та не вирвали ні слова.

— Погані ми допитувачі, — визнав свою слабкість перед начальником жандармерії Микола Миронович.

— Може, їх — в Ульяновку? Той не заперечував.

Мишоловка, людина з кам'яними очима і таким же серцем, справді вмів «розмовляти».

— Ну, то де партизани, Олено Федорівно? — звернувся він до жінки з якоюсь ехидною усмішкою, трохи мружачи очі.

Залалив цигарку.

— Говоріть, будь ласка.

Вона не могла триматись на ногах. Біла сорочка за два дні стала червоною. Та жінка переборювала біль.

— Сідайте, — підсунув стілець.

міг гавкати, то, мабуть, загавкав би в цю хвилину: стільки було ненависті в ньому.

Допити. Допити...

— Може, ти, нарешті, пригадає, де оті партизани! — біксьє Мишоловка.

— Не знаю... Я нічого не знаю... — і вона знепритомніла. Відлівають водою. За кілька хвилин знову ведуть на допит.

Настає Якімова черга.

Нелюдські катування переніс того дня й активний помічник партизанів Микита Когут.

Але як не скаженіли жандарми разом із запроданцями, скільки звірств не чинили, де владні були зламати дух радянських людей.

І Олена Перетятка, і її чоловік Яким, і Микита Когут загинули, як герої.

Невдовзі Тодоска покінчила життя самогубством. Заслужену кару понесли поліцаї.

Імена героїв червоними літерами полум'яніють у книзі історії.

Віктор ВОВЧЕНКО.

Ульяновський район.

БУДНІ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

Прикарпатський військовий округ. При Будинку офіцерів Н-ського гарнізону працюють курси по підготовці військовослужбовців до вступу у вищі навчальні заклади. На фото: викладач російської мови і літератури А. ЛИСИЦЬКА проводить заняття. На передньому плані (зліва направо) молодший сержант Н. ХИСЛИЦІН і рядові А. КОТОВИЧ та З. ЩЕРБА.

Фото КБУЗІНІНА. [Фотозхроніка РАТАУ].

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

2 стор. № 21 (721).

І краса, і вірність

Ми з тобою, Миколо, майже ровесники. Мабуть, через це мені близький і знайомий твій душевний стан. Раніше я також зовсім не розуміла, чому так буває: двоє людей, які мріяли весь час про щастя, раптом стали нещасливими. До того ж, розійшлися їхні стежки саме тоді, коли все здавалось вирішеним, коли їм усміхнулося життя.

Тепер я твердо переконана в тому, що кохання, яке було між вами двома, не справжнє, а назване. То буда просто гра в закоханість.

Ти можеш заперечити, скажеш, що говорю загальними фразами. Не поспішай. Адже, щоб сказати отак, потрібно само-

З приводу листа, опублікованого в «Молодому комунарі» за 8 лютого.

му бути глибоко переконаним у цьому. Я не збираюся хвалитися, але просто не можу не розповісти тобі про себе. Я теж люблю. Люблю, на перший погляд, ніби й непримітного зовні, може, й некрасивого. Та душа в нього, Миколо, дуже-дуже гарна. Мені здається, що я люблю його більше, ніж він мене. Знаю, він і сам це помічає. Інший би високо задер носа, мовляв, де ж твоя гордість дівоча? Але він не такий. Скільки ми дружили, я жодного разу не почула від нього зверхнього слова. Навпаки — він свято береже чистоту і велич наших почуттів. І коли б нас що-небудь надовго розлучило, я впевнена, кохання наше не злякалося б випробувань, розлуки, неприємностей, злих язиків.

Ти відчуваєш, що я це говорю впевнено, переконано? Це тому, що я вірю йому. Вірю і знаю, що так скаже й він.

Олена ШАПОВАЛОВА.

м. Олександрія.

СОРОМ ТОБІ, ДІВЧИНО!

Дівчина дружить з юнаком, при зустрічі говорить «люблю», а через кілька днів освідчується в коханні іншому. Відверто кажучи, це просто не вкладається в свідомості. Такі дівчата не здатні не то, що любити, а навіть справжнім другом бути.

Як не соромно тобі, невідома дівчино! Своєю легковажністю ти не лише напоєси друзям душевні рани, а й обкрадаєш саму себе, своє серце. Сьогодні ти зустрічаєшся з одним, а через певний час з іншим і т. д. Думаєш, усе це проходить безслідно? Помилуєшся. Кожному, з ким стрічалася, говорила «люблю», ти віддала частину гарних почуттів. Їх уже не повернеш...

Бувають випадки, коли одружуються і вдруге. Але, на нашу думку, це буває тільки тоді, коли примусить лихо. Та першу любов ні з чим не зрівняти. І тому її треба берегти ради щастя, ради майбутнього.

Учні 10 «Б» класу Піщанобридської середньої школи Добровеличківського району.

Щоб не запізнилося новосілля — під таким девізом трудяться штатури Будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд» — комсомолки Є. Гамбург, К. Степанова та Р. Кучеренко. Скоро вони подарують кіровоградцям 129-квартирний будинок по вулиці П. Поповича.

Фото А. ГАЙОВОГО.

І ОДИН У ПОЛІ ВОІН

Селом поповзла нудьга. Селом, яке славилось на весь район своєю піснею, іскрометністю танців! Та ще молоддю, що мала хист до видумок, дотепних жартів. І раптом — нудьга...

Мінялися завідувачі клубом. «Навіть в обличчя не запам'ятаєш», — кидали дівчата.

Рік тому призначили Марію Чилевську. «Чи ця довго втримається?» А Марія тим часом оглядала клубне господарст-

во і скрушно хитала головою: вражала неохайність приміщення. Зібрала дівчат, заходилася білити стіни.

А як же без музики — рушійної сили вечорниць? У селі ж немає баяніста.

Додому прийшла зажурена.

— Якись неприємності? — поцікавився Микола, її чоловік, що працює колгоспним агрономом.

— Знаєш, нікому грати. Може, ти б узявся...

Наступного вечора у вихорі вальсу кружляли дівчата. Марія збрала навколо себе Валю Марущак, Катю Краснопольську, домовилася про перші репетиції хору. Керувати ним запросили вчителя Д. Квашука.

Минуло кілька днів, і на сцені зібралася дівчата й хлопці. 45 чоловік. Пісня розсунула стіни клубу, веселою заграла над селом.

Прийшло багато молоді. Після суперечок вирішили поставити «Сорочинський ярмарок» за повістю М. В. Гоголя. Взятися за підготовку костюмів.

— Молодець, Маріє! Добрий початок! — сказав голова колгоспу Петро

Маркович Очеретний, коли попросила допомоги. — У всьому підтримаємо. Тільки гуртків не замало! Може, ще б музичний, танцювальний... В нашому селі талантів — хоч одбавляй!

— От якби послати на навчання кого. Хоч би й Вівчича та Краснопольську. Мали б свого балетмейстера, музиканта...

Голова охоче погодився.

— Тепер ніколи нудьгувати, — сказав мені секретар комсомольської організації Леонід Чайка. — Працює п'ять гуртків художньої самодіяльності. Часто сільські інтелігенти, члени товариства «Знання», читають лекції на молодіжні теми. Проводимо вечори молоді, на яких виступають наші ентузіасти: механізатори Д. Дяченко і О. Смутко, тваринники М. Болотюк і Г. Туз, шофер В. Чорний. Тепер наш клуб, мов по сходах радості, йде вгору... Йде вгору, бо біля керма — ентузіасти, люди, яких треба вміти знаходити серед молоді для організації доброго відпочинку.

Б. НІКОЛАЄНКО.

с. Грузьке, Голованівського району.

КУРАНТИ

та і песиміста. Їх грають завклубом О. Ярошевич і контролер ВТК І. Буданцев.

Відзначаючи неабиякий успіх драматичного колективу, треба однак зауважити, що окремі масові сцени вийшли хаотичними. Трохи спрощене трактування образу Маші подала С. Родоліб. В ній занадто багато сентиментальності.

Хороше враження справляє художнє оформлення вистави. Проте в перших ді-

ях (полювання) російський пейзаж виглядає сухувато.

Успішне здійснення постановки складного, багатопланового спектра класу «Кремлівські куранти» свідчить про великі творчі можливості колективу. Це хороши подарунок самодіяльних митців заводу 50-річчю Радянської влади.

О. ГУДАЛОВ,

член позаштатного відділу мистецтва.

РЕВОЛЮЦІЇ

ЗМІЦНЮВАТИ СОЛІДАРНІСТЬ

НІКОЗІЯ. У столиці Кіпру закінчилось останнє відкрите пленарне засідання 8-ї сесії ради Організації солідарності народів Азії та Африки.

Виступи глав делегацій на сесії показали щире і палке прагнення народів країн Азії та Африки до дальшого зміцнення солідарності, дружби і братерства. Більшість промовців висловилися за активну підтримку в'єтнамського народу в його справедливій і героїчній боротьбі проти агресії американців.

ПОДІЇ В КИТАЇ

У Пекіні розклеєно матеріали, які свідчать про проведення широкої чистки серед противників Мао Цзе-дуна у військовому апараті.

З різних районів Китаю надходять повідомлення про те, що дії цзаофанів («Загонів смуту») зустрічають опір з боку армії.

Баламути провінції Хенань у своїй листівці скаржаться на те, що військові частини Хенанського військового округу на чолі з командуючим «придушують із зброєю в руках» цзаофанів — прихильників «лінії Мао». Дація бао, розклеєні в Пекіні, повідомляють, що противники Мао Цзе-дуна запровадили стан облоги в Тібеті, арештували 400 цзаофанів. Судачи з повідомлень газети «Женьмінь жібао», для придушення противників групи Мао Цзе-дуна в

провінції Хейлунцзян використовуються війська Хейлунцзянського військового округу.

Біля посольства СРСР у Пекіні зникла остання машина з гучномовцями, через які велись антирадянські передачі. Біля воріт посольства з'являються невеликі групи людей, що вигукують антирадянські лозунги.

* * *

Зарубіжна преса, коментуючи відновлення Сполученими Штатами варшавських бомбардувань ДРВ, підкреслює, що Вашингтон прийняв рішення продовжувати агресію, сподіваючись на те, що позиція китайського керівництва утруднить постачання ДРВ і «поставить Ханой у скрутне становище».

(ТАРС).

ПРОЕКТ СТА

ЛОНДОН. У палаті громад сто членів парламенту від правлячої лейбористської партії внесли проект резолюції, яка засуджує відновлення американських бомбардувань території ДРВ. Англійські парламентарі закликали уряд Вільсона «недвозначно відмежуватись від цих дій США».

МАШИНИ ДЛЯ ІРАКУ

БАГДАД. Згідно з підписаною тут угодою, радянські зовнішньоторговельні організації поставлять в Ірак у 1967 році близько 300 різних сільськогосподарських машин.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

(ТАРС).

№ 21 (721), 3 стор.

На такі спектаклі завжди йдеш з великим внутрішнім хвилюванням. Чи зуміє режисер передати революційний пафос народу? Чи зуміє той, кому випала велика честь грати роль вождя пролетаріату В. І. Леніна, створити об'ємний образ: показати мислителя, філософа, трибуна і разом з тим — привабливу людину? Тим більше, коли за таку важливу і відповідальну справу беруться не професійні митці, а драмколективи, що виступають на фестивалі самодіяльного мистецтва.

Аматори кіровоградського заводу «Укрсільгосптехніка» мали вже певні сценіч-

тасов з «Живого трупу», і ряд інших.

Проте робота над образом Володимира Ілліча була більш тривалою і наполегливою. Артист переглянув багато фільмів, прочитав спогади чарівників сцени, поки прийшов до втілення цієї ролі.

Вже перше знайомство з Леніним — Мелконовим вводить нас в атмосферу кипучої, енергійної діяльності вождя на посаді Голови Раднаркому. Він приваблює нас своїм широким, правдивим, вмінням слухати і переконувати. Ось В. І. Ленін на полюванні. Тут він постає перед нами як палкий любитель і охоронець природи. А коли розмовляє з інженером Забеліним чи англійським письменником Уелсом — це мудрий державний діяч і палкий мрійник.

Безумовно, над поглибленням ролі Мелконову ще треба багато працювати.

Колоритну постать революційного матроса Рибакова створив слюсар В. Попов.

На фото: сцена з вистави.

Фото В. КОВПАКА.

ні здобутки, коли взялися за постановку п'єси М. Погодіна «Кремлівські куранти». Цьому передувала копітка праця виконавця ролі В. І. Леніна інженера Г. Мелконова й режисера вистави М. Барського. Перший створив кілька ролей, які полюбилися глядачам. Це й Арбенін з «Маскараду», і Про-

в зустрічі з Машею — це закоханий юнак, який вміє звичайними словами розповісти про великі почуття. В сценах з В. І. Леніном — вірний солдат революції.

Тонким гумором пройна-тка кожна репліка годинникаря (культпрацівник А. Борс). Запам'ятовують ся символічні образи оптиміс-

ПРОТЕСТ ФРАНЦУЗЬКИХ СТУДЕНТІВ

ПАРИЖ. Бюро Національної спілки студентів Франції висловило посольству Іспанії в Парижі протест у зв'язку з арештом у Мадриді голови цієї спілки П'єра Ванделбюрі. Делегація Національної спілки студентів відвідала посольство Іспанії і вручила заяву, в якій вимагає негайно звільнити свого лідера. П'єр Ванделбюрі був арештований

після того, як він виступив з промовою перед студентами Мадридського університету. Від'їжджаючи з Парижа в столицю Іспанії, він заявив, що їде туди, щоб висловити солідарність французької учнівської молоді з іспанськими студентами, які борються за свободу своєї країни.

ЧЕКАЄМО ГОСТЕЙ

Раніше в нашому селищі приїжджі зупинялися в невисокому, тісному будиночку. А тепер широко усяміхається вікнами новий двоповерховий красень-готель. Тут — 73 місця. Кімнати обладнані сучасними меблями, всюди затишно, тепло, привітно.

— Чекаємо гостей, — усміхається завідувача готелем Галина Шевцова. — Приїздіть!

Ю. КШЕР.

с. Новоархангельськ.

ДО ПОЛЬОТУ!

14 лютого в приміщенні філармонії відбувся заключний концерт фестивалю самодіяльного мистецтва підрозділів і служб Кіровоградської школи вищої льотної підготовки Цивільної авіації. Обширність і різноманітність програми обцяли глядачеві добрий настрій, хвилювання, а заодно і здоровий відпочинок. В цьому легко було переконатися вже з перших номерів концертної програми.

Велично звучить пісня О. Новикова «З тобою, Росіє» у виконанні хорového колективу. Спів змінюється літературно-музичною композицією, запальними танцями, вокальними номерами. Та чи не найбільше оплесків віддають присутні в залі жіночому квартету в складі Лариси Ільченко, Марії Чорнобай, Олени Зінкіної та Ярини Нелідної, які виконали пісню І. Шамо «Ідуть дощі». Не меншим успіхом користувався і читець А. Занула. Своєрідно поставлено і жартівливий танок «З сиром пирогів». Використавши сюжет народної української пісні, хореографічна група легко і злагоджено передала відчуття тополісного простору, широчину душі і натури степівчан.

Багато номерів, багато оплесків... Все ж хотілося б побажати сміливішої фантазії здібній творчій молоді, фантазії, безмежної, як небо. А кому ж там і бути, як не авіаторам!

М. ГАЛИЧЕНКО.

На фото: хоровий колектив школи вищої льотної підготовки.

Фото Б. Іванова.

ЗБІРНА ПОЧИНАЄ З ПЕРЕМОГИ

БЕЛГРАД, 15 лютого. (ТАРС). Футболісти збірної СРСР, які гостюють зараз в Югославії, провали перший в кінцішньому сезоні матчу. Їх суперником була відома югославська команда «Хайдука». На стадіоні цього клубу в місті Спліт у присутності 20 тисяч глядачів відбулася гра, яка принесла перемогу радянським спортсменам — 2:1.

Збірна СРСР виступала в такому складі: Кавказашвілі, Данилов, Шестерняков, Хурцілава, Афонін, Січінава, Воронін, Сабо, Стрельцов, Мелашев, Банішевський.

У четвер наш футболісти вийдуть за маршрутом Мадрид — Загреб — Мілан — Соренто.

Соренто вони продовжуватимуть підготовку до сезону. Передбачається, що в лютому збірна СРСР зіграє кілька товариських матчів з італійськими командами.

ВИСОТА — НЕ ПЕРЕШКОДА

МЕХІКО. (ТАРС). Висота більш як в два кілометри над рівнем моря не була серйозною перешкодою для нашого штангіста — чемпіона світу в попередній вазі Віктора Куренцова. Виступаючи в столиці майбутньої Олімпіади, він знову набрав у сумі триборства 460 кілограмів, що на 7,5 кілограма перевершує офіційний світовий рекорд японця Масахі Оути. Тим самим результат Куренцова мав недарно на помості кубинського міста Санта-Клар.

Інші радянські штангісти показали теж непогані результати. Чемпіон світу в найлегшій вазі Олександр Вахонін набрав суму 335 кілограмів, Микола Нагайцев (легка вага) — 395, чемпіон світу в середній вазі Володимир Беляев — 472,5, Ян Тальтс (напівважка вага) — 477,5, а чемпіон Олімпіади в Токіо і чемпіон світу у важкій вазі Леонід Жаботинський — 532,5.

Зламавши «бетон»

ХЕЛЬСІНКИ. (ТАРС). Перемогою почали свої виступи на п'ятому чемпіонаті світу з хокею з м'ячем спортсмени збірної СРСР, які вчора взяли верх над командою Норвегії — 5:0 (3:0).

Тренер наших суперників виставив у захист зразу сім гравців. Важке завдання стояло перед нашими хокеїстами: треба було запропонувати норвежцям високу швидкість і витримати її до фінального свистка.

Вже на восьмій хвилині атаки, почату москвичем Осінцевим, завершив його земляк Маслов. Через чотири хвилини свердловчанин Дураков подвоїв результат. Атаки чемпіонів світу продовжувались, розшукуючи «бетон» норвежців. На двадцять восьмій хвилині сильний удар Шоріна досягає мети — 3:0.

В другому таймі Осінцев і Папугін підводять підсумок матчу — 5:0.

Чемпіони світу виявились на висоті.

РОЗМОВИ... НАВКОЛО РОЗМОВ

В кореспонденції «Росія — колгосп спортивний» («Молодий комунар» за 3 лютого) секретар комсомольської організації колгоспу А. Марчинський розповів про організацію спортивної роботи на селі. Його виступ знайшов відгуки у сільській молоді, про що свідчать листи, які надходять до редакції. В одних дівчата і юнаки діляться досвідом впровадження в повсякденне життя фізкультури і спорту, в інших скажуться на нудьгу, на безініціативність комітетів комсомолу, на байдужість правління колгоспів до запитів молоді.

Сьогодні ми друкуємо лист О. Кушніра з Ульяновського району про «розмови навколо розмов про спорт». А як у твоєму селі, читачу, — в пошані спорт?

ПРочитав про спорт сменів колгоспу «Росія» Новоукраїнського району і прикро стало. Нічим нам похвалитись. Колгосп наш — теж «Росія», та про наш не можна написати, що він — спортивний. Майже на кожних комсомольських зборах бригади № 3 йдуть гарячі розмови про організацію спортивної роботи, але, виходить, що вони точаться навколо розмов попередніх зборів. Бо зрушень — ніяких. І не тому, що ми не в змозі взятись за конкретну справу. Влітку ми збудували волейбольний майданчик, проводили легкоатлетичні змагання.

Більшого ми зробити не в силі. У нас зовсім відсутній спортивний інвентар і форма. Не раз звертались до голови артілі т. Заїчкоського, щоб правління допомогло придбати штангу, теніс, спортивну форму, м'яч. Потрібний нам і будівельний матеріал, щоб обладнати спортивне містечко. Голова ж не хоче і слухати про виділення коштів.

Наші хлопці, які повернулись з армії, розповідають, що з початку служби їм доводилося не раз червонити перед товаришами, коли вони «демонстрували» свою безпорадність на турніку чи на інших спортивних снарядах. А тепер вони змогли б керувати секціями, навчати молодих колгоспників різних вправ, хоч одного бажання мало. У нас немає для цього відповідної спортивної бази.

Ось так і виходить, що кожного разу на комсомольських зборах розмови про спорт ведуться навколо розмов.

О. КУШНІР.

с. Мечиславка, Ульяновського району.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

«Серед зими льоду» — так називалася кореспонденція («Молодий комунар» за 20 січня ц. р.), в якій критикувався ряд підприємств і установ Кіровограда за неадекватну організацію зимового відпочинку трудящих на прокатних базах і ковзанках.

Директор міського парку О. Горохов повідомив, що кріплення лиж відремонтовано, а диями прокатний пункт поповниться новим спортивним інвентарем. В листі сказано, що ковзанку залито. І це дійсно так, але ж після відлиги в багатьох місцях видно асфальт. Так що на тій ковзанці може дітворити і в «класи» грати.

До цього часу відмовчуються декан факультету фізвиховання М. Гасман і директор агрегатного заводу М. Караманов. Нагадуємо їм, що незабаром наступить весна, і тоді їх відповіді не викличуть нічого, крім посмішки.

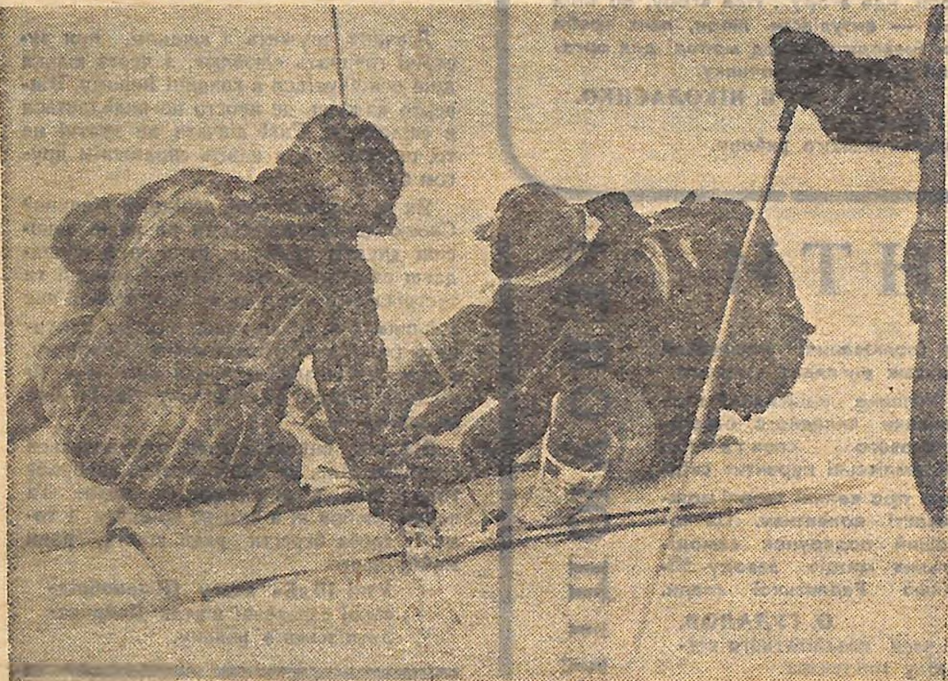
СУБОТА, 18 лютого. Перша програма. 11.00 — Телюфільм «Залишається в строю» та художній фільм «Людина без паспорта» (Кіровоград). 14.00 — «На шкільних широтах». (К). 15.00 — Телевізійні новини. (М). 15.20 — «Народний музей «За владу Рад». (М). 16.00 — Першість світу з конькобіжного спорту серед жінок. Репортаж з Довантера. 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Першість світу з конькобіжного спорту серед жінок. Репортаж з Довантера. 19.15 — Телевізійні новини. (К). 19.45 — «Дієтичесько з буксира». Короткометражний художній фільм. (К). 20.15 — Співає М. Майдачевська. (К). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.10 — «Поштове відділення «Голубого вогника». (М). 21.45 — «Вилкинемо вогонь на селі». Телевізійний художній фільм. IV серія. (К).

Друга програма. 11.00 — «Три пори року». Новий художній фільм. (К). 21.45 — Художній фільм. (Дніпропетровськ).

НЕДІЛЯ, 19 лютого. Перша програма. 10.00 — Для школярів. «Будильники». (М). 10.30 — «Гімн» для всіх. (М). 11.00 — Для школярів. «Шлях до музики». (Передача з Ленінграда). 11.50 — «По визначних місцях Москви». Площа Пушкіна. (М). 12.20 — Для дошкільників і молодших школярів. «Театр «Дзвіночки». (М). 12.50 — «Музичний кіоск». (М). 13.20 — До 50-річчя Великого Жовтня. Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Сторінки слави Бойової». (М). 14.00 — «Сільський клуб». (М). 14.55 — Першість світу з хокею з м'ячем. СРСР — Швеція. Репортаж з Хельсінкі. 16.45 — «Телевізійне відео сатири». (М). 17.00 — Наша афіша. (К). 17.05 — «Фрол». Новий короткометражний художній фільм. (К). 18.00 — Першість світу з конькобіжного спорту серед жінок. Репортаж з Довантера. 19.05 — На здобуття премії Імелі Т. Г. Шевченка. В. Мисик. «Нотхоння». (К). 19.30 — Концерт для любителів класичної музики. (К). 20.30 — «Три пори року». Новий художній фільм. (К). 22.00 — Подорож у світ музики. «О. Гурільов». (К). 23.00 — «Три періоди великого хокею». Розповідь про історію світового і радянського хокею. Перший період. (М).

Друга програма. 20.15 — «Світло і тіні». (М). 20.30 — Кінопрограма. (Дніпропетровськ).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Учні технікуму сільськогосподарського машинобудування, учасники лижного пробігу, повернулись з маршруту Кіровоград — Новомиргород. Записи в блокнотах, фотографії розповідають про цікаві зустрічі, про пригоди в дорозі. Ось деякі з них:

Велика Виска. Побували на квартирі учасників Великої Вітчизняної війни П. Д. Колесника, Д. Г. Луньова. Прочитали в школі лекцію. Брالی участь в очистці від снігу пам'ятників загиблим воїнам. Новомиргород. Ура! Досягли мети. Зустріч в райкомі комсомолу. Похід до пам'ятника загиблим воїнам. Полюбили вінки.

Як прикрість: зламалась лижа. На допомогу прийшли товариші!

Фото А. ДИШКАНТА.

„ЗІРКА“ ІДЕ ДО ЯЛТИ

Кіровоградська «Зірка» закінчила перший етап зимово-весняної підготовки до наступного чемпіонату країни. Понад 40 днів у спортивному залі на відкритому повітрі футболісти наполегливо відточували техніку, підвищували загальнофізичну підготовку.

Якщо порівнювати з минулим, нині наочальньо-тренувальний процес відзначається вищим навантаженням та інтенсивністю, старанністю, з якою гравці прагнуть виконати поставлені перед ними вимоги.

За цей час «Зірка» двома складами взяла участь в зимовій першості Кіровограда з футболу. І хоч для майстрів встановлювався гандикап, вони виграли чотири матчі з п'яти: у команді факультету фізичного виховання педінституту, школи вищої льотної підготовки, заводу радіовиробів та групи підготовки молодих футболістів. Програла — спартаківцям.

Сьогодні місцеві футболісти відіздуть на навчально-тренувальний збір в Ялту в такому складі: Г. Бурсаков,

В. Вебер, М. Чепурський, В. Количев, І. Вагнер, В. Архипов, А. Кравченко, Ю. Горожанкін, В. Сучков, В. Боцан, С. Голован, С. Веремєєв, Б. Білоус, А. Товт, В. Ступак, Ю. Сприкут, З. Гнатик, І. Пинзар, В. Квасов, В. Скунци, В. Веремєєв, С. Цела, В. Зайцев. Разом з ними тренуватимуться деякі юнаки з групи підготовки молодих футболістів.

В Криму футболісти продовжуватимуть вдосконалювати техніку, вивчатимуть тактику. Новим важливим елементом навчально-тренувальної роботи буде встановлення зв'язків в ланках і між ними. Можливо, «Зірка» в Ялті візьме участь у розігравшій весняного призу Федерації футболу УРСР, який в минулому році виграли львівські «Карпати».

Останній період передсезонної підготовки наші футболісти проведуть з 14 по 28 березня в Одесі. Тут буде проведено кілька контрольних ігор з командами класу «А» і «Б».

М. МАР'ЯНЕНКО.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 3б. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.